

ПРЕДСТАВА У ЧАСТ НАГРАЂЕНИХ

ИЗГУБЉЕНИ ПЕЈЗАЖИ

БИТЕФ ТЕАТАР БЕОГРАД / БИТЕФ ДЕНС КОМПАНИЈА

СУБОТА, 26. ЈУН

PLAY IN HONOR OF THE AWARD WINNERS

LOST LANDSCAPES

BITEF THEATRE BELGRADE / BITEF DANCE COMPANY

SATURDAY, 26TH JUNE

Кореографија и режија: ДУЊА ЈОЦИЋ Direction and choreography: DUNJA JOČIĆ
Драматургија: НИКОЛА ЗАВИШИЋ Dramaturge: NIKOLA ZAVIŠIĆ
Музика: АЛЕКСАНДРА ЂОКИЋ Music: ALEKSANDRA ĐOKIĆ
Костимографиња: СЛАВНА МАРТИНОВИЋ Costume design: SLAVNA MARTINOVIĆ
Видео продукција: ФИЛИП МИКИЋ Video production: FILIP MIKIĆ
Асистенткиња видео продукције: ЈЕЛЕНА ПИЉИЋ Assistance video production: JELENA PILJIĆ

Извођачи Performers

АНА ИГЊАТОВИЋ ЗАГОРАЦ ANA IGNJATOVIĆ ZAGORAC
МИЛОШ ИСАИЛОВИЋ MILOŠ ISAILOVIĆ
МАРИЈА БЕРГАМ MARIJA BERGAM
БРАНКО ЦВЕЈИЋ BRANKO CVEJIĆ
ТАМАРА ПЈЕВИЋ TAMARA PJEVIĆ
БРАНКО МИТРОВИЋ BRANKO MITROVIĆ
ЈАКША ФИЛИПОВАЦ JAKŠA FILIPOVAC
НИКОЛА ЖИВКОВИЋ NIKOLA ŽIVKOVIĆ
МИЛИЦА БАЈЧЕТИЋ MILICA BAJČETIĆ
МИЛА ЛУКИЋ (дете) MILA LUKIĆ (child)
ДУШАН БАЈЧЕТИЋ (алтернација) DUŠAN BAJČETIĆ (alternate)

Спикер: ЖАРКО ОБРАЧЕВИЋ Announcer: ŽARKO OBRAČEVIĆ

Представа траје 1 сат и 20 минута The play is 1 hour and 20 minutes long

АУТОРКА

Човечанство одувек покушава да загосподари животом и успори или сасвим елиминише смрт.

У овом тренутку развоја чини нам се да смо надамак тог циља.

Шта носи будућност за оне који је дочекају?

За сада смо још увек смртни, али то би могло да се промени још за време трајања нашег живота.

Радимо на томе.

Желимо да откријемо где је грешка у нашем коду, у програму наших гена.

Да ли смо покорили природне законе и превазишли границе природе тако што смо је реконструисали, пројектовали у својим визијама, уметничким делима и научним достигнућима?

Да ли уопште можемо да опазимо разлику између наше пројекције природе и природе саме?

Зашто имамо рок трајања? Због чега умиремо? Како да постајемо бесмртни? Или макардовољно дугочечни да сами можемо да одлучимо када нам је доста живота.

Човек воли живот. Одувек га је плашило старење, проток времена који га приближава понору коначности о коме не зна ништа. Одувек су га ужасавали одласци ближњих као подсећање на његову пролазност.

Где су границе нашег тела, а где нашег ума?

Успели смо, као најснајлажљивији и најагресивнији облик живота на планети (коју бесвесно уништавамо) да дођемо до софистицираних научних и техничких достигнућа која нам омогућавају да драстично променимо начин на који гледамо на живот и смрт. Све је ближа практична примена вештачких органа, од мозга преко удова, који ће бити далеко дуготрајнији и ефикаснији од ових које тренутно имамо и које нам је подарила природа.

Где су границе природног и вештачког? Шта добијамо а шта губимо? Где је ту етика, да ли нестаје?

Да ли смо тиме учинили да овај облик постојања човека (коме смо сведоци) буде само једна карика, степеница ка Натчовеку? Ка човеку-машини који нема временска и биолошка ограничења као ми сада?

Да ли смо ми последња генерација хомо сапиенса?

О РАДУ СА БИТЕФ ДЕНС КОМПАНИЈОМ

Изјубљени њејзажи ми нису прва кореографска сарадња са овом фантастичном групом играча. Због тога могу са сигурношћу да приметим шта се није променило у последњих неколико година колико се нисам срела са овим преданим људима. Иако се заправо готово цела труппа изменила и сада је много младих, даровитих плесача, смисао њихове игре и заједничка свест остали су да лебде изнад Битеф денс компаније као неки добри дух и то је огромна вредност. То је остало исто, а веома је ретко.

Ови млади људи су за мене као кореографа узбудљиви, снажног израза, широких схватања и деликатног хумора. Наизглед тешко спојива разлика њихових индивидуалности представља право благо и велику инспирацију из које је великим делом настала и ова представа. Ови момци и девојке раде изузетно професионално и на томе им искрено захваљујем. Битеф денс компанија је редак пример како ствари у Србији и у Београду (кад говоримо о сцени савременог плеса) могу перфектно да функционишу када постоји воља, жеља за озбиљним и напорним радом, и љубав према плесу и извођењу. Велика је штета и потпуно ми је незамисливо да један град величине Београда има само једну овакву труппу и само једно позориште намењено за савремени плес. Треба да их је више, и труппа и театар, јер Београд то заслужује и то му је потребно. То је повезано. На тај начин се гради и негује сцена. То је прогрес.

Моја велика љубав, дубок наклон и огромна подршка за Битеф денс компанију!

Дуња Јоцић

Дуња Јоцић

Рођена је у Београду 1978. Била је вицешампионка у ритмичкој гимнастици и чланица Југословенског Олимпијског тима. Завршила је Средњу балетску школу „Лујо Давичо“ 1998, а потом дипломирала на Плесној академији у Ротердаму.

Играла је у престижним плесним компанијама попут Club Guy and Roni, плесне компаније Emio Greco (Холандија), трупе Ballet du Nord (Француска), између осталих.

За плесно извођење у представи *Midnight Rising* у трупи Club Guy and Roni, била је номинована за награду Golden Swan, 2013. године.

Паралелно са играчком каријером сарађивала је са редитељем Николом Завишићем као кореографкиња у продукцијама у Југословенском драмском позоришту, Народном позоришту у Београду и Српском народном позоришту у Новом Саду.

Године 2007. креирала је свој први кратки плесни комад *No flowers please*, и освојила Прву награду, Награду публике и Специјалну награду за иновативност на Фестивалу кореографских минијатура у Београду. Свој први целовечерњи комад *Not Me* поставља 2012, исте године креира *Сонеше* за Битеф денс компанију.

Креирала је с великим успехом награђиване плесне филмове *Mirroring* и *Bird*, који су приказивани на бројним светским фестивалима.

Године 2015. креира плесни комад *Don't talk to me in my sleep*, 2017. представу *Terra Incognita*, а потом мултимедијални плесни комад *La Mode*, постављен за Spellbound Contemporary Ballet у Риму. Исте године добила је BNG Bank Dance Prize за изузетан таленат. Живи и ради у Амстердаму.

AUTHOR

Mankind has always been trying to master life and slow down or eliminate death altogether.

At this point of development, it seems to us that we are closing in on this goal.

What does the future hold for those who will live to see it?

We are still mortal for now, but that could change in our lifetime.

We are working on it.

We want to discover where the error in our code lies, that in the program of our genes.

Have we conquered the laws of nature and transcended the boundaries of nature by reconstructing it, projecting it in our visions, works of art, and scientific achievements?

Are we even able to notice the difference between our projection of nature and nature itself?

Why do we have an expiry date? Why do we die? How can we become immortal? Or at least sufficiently long-lived to be able to decide, for ourselves, when we have had enough of life.

Humans love life. They have always been afraid of aging, of the passage of time that brings them closer to the abyss of finality that they know nothing about. They have always been terrified by the passing away of their loved ones as a reminder of their own transience.

Where are the boundaries of our body and those of our mind?

As the most resourceful and aggressive form of life on the planet (which we are recklessly destroying), we have managed to arrive at sophisticated scientific and technical achievements that allow us to drastically change our perception of life and death. Drawing closer is the practical use of artificial organs, from the brain to limbs, which will be far longer-lasting and more efficient than the ones we currently have and that we have been gifted with by nature. Where are the boundaries of natural and artificial? What do we gain and what do we lose? Where are the ethics, are they disappearing?

Have we thus turned this form of human existence (that we are witnesses to) into merely a link, a step towards the Superhuman? Towards a man-machine with no time or biological limitations that we now have?

Are we the last generation of Homo sapiens?

Dunja Jocić

ABOUT WORKING WITH THE BITEF DANCE COMPANY

Lost Landscapes is not my first cooperation, as a choreographer, with this fantastic dance troupe. It is because of this that I can notice, with certainty, what hasn't changed in the past few years, which is how long I haven't met these devoted people. In spite of the fact that practically the entire troupe has changed and that it now includes many young, gifted dancers, the meaning and the point of their dance and their shared awareness continues to hover over the Bitef Dance Company like some good spirit, which is invaluable. This has remained unchanged and it is something that is seldom seen.

For me as a choreographer these young people are exciting, broad-minded and have a delicate sense of humor. The seemingly irreconcilable differences in their individualities are a real treasure and a huge inspiration that this performance has largely arisen from. These young men and women are true professionals in their work and I sincerely thank them for that.

The Bitef Dance Company is a rare example of how things in Serbia and in Belgrade (in regards to the contemporary dance scene) can work perfectly when there is a will and a desire for serious and hard work, and love for dance and performing. It is a big pity and hard to believe that a city the size of Belgrade has only one such troupe and only one theatre for contemporary dance. There should be more of them, both troupes and theatres, because that is what Belgrade deserves and what it needs. It's all connected. This is how a scene is developed and nurtured. That's progress. My great love, deep respect and huge support for the Bitef Dance Company!

DUNJA JOCIĆ (BELGRADE, 1978)

She began her career as a rhythmic gymnast, she was a state vice-champion and a member of the Socialist Federal Republic of Yugoslavia Olympic team. Dunja graduated from the Rotterdam Dance Academy in the Netherlands and her focus is on dance and choreography.

She has danced with distinguished choreographers and directors and with many famous dance companies across the world (Club Guy and Roni, Emio Greco [the Netherlands], and Ballet du Nord [France]).

She was nominated for the prestigious Golden Swan award (for her performance in *Midnight Rising*, Club Guy and Roni, the Netherlands, 2013).

Together with her dancing career, she collaborated with the director Nikola Zavišić as a choreographer in the Yugoslav Drama Theatre, the National Theatre Belgrade, and the Serbian National Theatre Novi Sad.

She started her choreographic / directing career in 2007 with the dance piece *No Flowers, Please*, with which she won almost all of the awards at the Belgrade Festival of Choreographic Miniatures. In 2012, she directed her first play *Not Me*, and staged *Sonnets* for the Bitef Dance Company in Belgrade.

She created critically acclaimed dance movies *Mirroring* and *Bird* that were screened at various international festivals.

In 2015, she created her dance play *Don't Talk to Me in My Sleep*, in 2017 her play *Terra Incognita*, and then a multimedia dance piece *La Mode*, featuring the ensemble of Spellbound Contemporary Ballet from Rome. She is the recipient of the BNDG Bank Award for Excellent Talent in 2016. She lives and works in Amsterdam.